

ROCKY MTN. HOUSE, ALTA., CAN.

Tervehdn Toverittaren lukijakuntaa pitkästä alkua. Piirran jonkun riviin Frisco koulupiirin hommista. Meill' on täällä illatsut' tulossa. Aikomuksemme on mennä Eckvillen näytelmäretkelle. Meillä on harjoituksen alaisena näytelmäkappale nimeltä "Turma". Kappale on murhenäytelmä eikä ole vielä näillä ympäristöillä näytelty. "Turma" on 3-näytöksinen draama, joka varmasti on katsomisen arvoisen. Harvoita näkee näin jännittävää kappaletta kuin "Turma" on.

On siellä hauskaakin. Siellä näytellään oikein naurettava, humorinen, hauska kappale, nimeltä "Setä". Voi sitä herra Airolaa kun se on nätti neiti ja vanhaa setää nennästä vetää ja maalaisukolle "tjattaria peloo" ja — jaa mitäs muuta sitte se hullunkurinen ilvelly, jossa tehdään naisesta mies. Olen monta kertaa ajatellut että kuinka se on mutta — käykää kaikkiin katsomaan, jotka olette omaan sukupolenne suuttuneet. Se mylly kyllä leipoo miehestä naisen ja naisesta miehen. En voi päivänmäärää sanoa vielä kun emme ole saaneet vielä tietää joska ja koska saamme haalin käytettäväksi. Jos saamme luvan haalista niin luulen tämän kuun loppupäivinä tämän tapahtuvan. Sanon tässä minne tulot lankeavat, että ei tarvitse olla epävarma. Tämä on pienten lasten koulun rakentamista varten. Viime vuonna oli meillä arpaajaiset kotikylän haalilla, johon naiset neulovat ja myöskin kerättiin. Luulen ainakin ihmisten olevan myötätuntoisia tälle asialle.

Mr. Aron Haglund on ostanut maan Echvillestä ja muuttaa sinne asumaan tämän talven aikana; samoin Mr. K. Hiltunen osti jo viime suvena Sylvan Lake'ta maan, jonne muutti heti asumaan.

Mr. Israel Humalampi on ostanut puoli seksuaama maata myöskin Sylvan Lake'ta; kerrotaan että hän muuttaa asumaan ensi keväänä uudelle maatilalleen. Toivon onnea vuodelle 1920 Toverittaren lukijoille.

Hanna Ahlstrom.

— Tahdotko tietää mitä työläisnaiset toimivat ja ajattelevat. — Tilaa Toveritar

REUMATISMI

Kotiparannus itsesairastaneen antama.

Keväällä 1893 sairastuin lihasreumatismiin. Minä kärsin kolme vuotta, kuten ne ainoastaan tietävät, jolla se on ollut. Koettelin lääkettä ja lääkkeitä toisensa jälkeen mutta saamani apu oli ainoastaan väliaikasta. Vihdoin löysin lääkkeen joka paransi minut täydellisesti ja pysyvästi. Olen antanut sitä useille, aina vuoteen omalla olleille reumatismia sairastaville ja joka tapauksessa on se parantanut.

Minä haluan kaikkien reumatismia sairastavien koettavan tätä ihmeellistä parannusta. Mikä lääketiede senttiäkään; lääkettä vain nimenne ja osotteenne niin lähien kokeiltavaksenne. Kun olette käyttäneet sitä ja huomanneet sen olevan kauan ikävöitynä lääkkeen reumatismillenne, voitte lähettää sen hinnan, 1 doll., mutta huomatakseni, minä en tahdo rahanne ellette ole täysin tyytyväinen. Eikö tämä ole rehellistä? Miksi kärsitte vielä, kun varma parannus tarjotaan teille täten vapaasti? Alkää vyytelk. Kirjottakaa tänään.

Mark H. Jackson, 293 F. Gurney Bldg. Syracuse, N. Y.

Mr. Jackson vastaa ylläolevan lausunnon todenperäisyydestä.

JOS OLETTE KIPEÄ

Pyytää VAPAA LÄÄKEKIRJA — No. 5

Siinä on yli 25 ulosten ja naisten tautila sell. tettiin. Kun myöskin täydellisen luetteen suomalaisista kotilääkkeistä. Mistä jokainen voi itse valita sopivan lääkkeen taudilleen, samaten myöskin lääkkeiden hinnat y. m.

Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä, vaan toutsuomalaisia valmistettuja, jotta Suomessa on jo käytetty monia kymmeniä vuosia.

Tämän kirjan saatte vapaasti ja pitillis sen olla jokaisessa suomalaisessa kodissa, sillä ette tiedä koska sitä tarvitte, varokaa hankkua lääkkettä ja hankkua-ohjeita.

—Lignell'in Aptekki on suurin—
—Suom. Aptekkililike Yhdysvalloissa—

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.

Myrsky-yön lapsi

Kirj. Helmi Mattson.

Jatkoo.

Koe elämän kovat,
Ne opiksi ovat —
Astu ohitse harhain...
Se tie on parhain,
Mi suoraan johtaa.
Jos kompastut kiveen
— Se usein kohtaa
Kulkijan tiellä —
Älä säikähdä vielä.
Valotorni hohtaa.
Tienohessa siellä,
Mi polulle jälleen
Ja turvaan saattaa.
Taasen kuljet
Oikeaa suuntaa,
Missä näköala aukee
Ja määrää puuntaa.

— Jouluaatto! Nytkö on jouluaatto? — Se sana toi Dagmarille mieleen herttaisia muistoja lapsuuden ajoilta. — Jouluaatto, armas jouluaatto!

Miten hauskaa oli vielä viimeisenä jouluna ollut; miten hauska koko se joulunaika menneenä vuotena... Paljon sai sieviä lahjoja tuttavilta... rannerengaskello itsältä ja äidiltä... kultaneula Urholta... Hän itse oli lahjottanut ystäville muistoesineitä... sekin sievä neulos, jonka hän oli Urholle valmistanut... Oh! Mahtoi ko sitä Marita nyt siellä olla katsellessaan...

Missä hän — Dagmar — oli nyt? Tyttö kulki ympäri suurta taloa. — Mikä paikka tämä on, jossa hänen piti olla vankina... vartioida taloa, kuin kartanokoiria, että kaikki pysyisi paikoillaan.

— Miten vierasta ja kolkkoa!... Paljon kallisarvoisia esineitä... mitäpä ne kuuluivat hänelle. — Dagmar katseli ja kosketteli joka esinettä aikansa kulkui.

— Tuossa kallis kristallimaljakko... kukkavaasi käsin maalattu... hienoa tekoa... Ranskalaisia... englantilaisia kuvia... Tuntemattomien ihmisten kuvat tuojottelivat häneen seinällä... Oh! miten kalliita verhoja... kuka lienee nekin valmistanut...

Hän käveli kuni varpailaan ympäri huoneita. Niin pehmeää jalkain alla... ei kuulu askeleiden ääni, ei narina...

— Kaunis koti! — — Koti...! Niin... mutta ei hänen...

— Jouluaatto! huokasi hän taas.

— Mitä kummaa, kun eivät tule jo kotia? Aivan yksinkö hän saisi viettää joulun tyhjässä talossa... Luopailivat tulla kotiin puolipäivän aikaan. Jos ei kuulu, eivät tule illaksikaan. Herrasväki siis on kutsuttu illalliselle myös...

— Nyt on jo koko myöhä iltapäivä. Olisi jo kiire illallisen laitossa. Eivät luultavasti enää tule. — Ei suinkaan jouluilallista laiteta niin yks' kaks'.

Rouva oli hymyillen sanonut lähtiessään:

— Dagmarille taitaa olla mieleen, kun menemme pois kotoa — saat vapautta! Tuskin tulemme kotiin joulupäiväksikään... Saat käydä tervehtimässä tuttaviasi.

— Tervehtimässä tuttaviasi! Oh! olisikin edes tuttavioita...

Hän oli pari viikkoa sitten tullut kaupunkiin. Ei vielä ollut kunnollisesti käynyt edes kaupunkia tarkastamassa.

Toinen tyttö, jonka kanssa Dagmar tuli, oli myös perheessä palveluksessa. Sinne ei näin jouluna sovinut mennä häiritsemään.

— Mitä on tällainen vapaus! — Sekin rouva, sairuri, ei kai jättänyt tuskin ruokaa joulupäiväksi... Tyhjällä ilmallako se luulee työtön elävän... Paljasta teetä ja korp-

puu! Kun eivät itse tule kotiin, ei tarvitse muka ruokaakaan...

Dagmar oli nyt jo kolmannessa talossa. Ensimmäisessä työpaikassa hän ajatteli, että ei suinkaan se joka paikassa tällaista liene... Itkien hän sieltä lähti. Kiroi syntymäpäivänäänkin harmissaan.

Rouva häntä oli ruvennut varkaaksi syyttämään. Häntä, joka ei nuppineulaa ollut elässään varastanut, saati sitten rahaa!

Pikku tyttö oli rahan piilottanut, mutta se saatiin selville ja raha löydettiin. Rouva pyyteli muka anteeksi.

Dagmar ei heltynyt, vaan lähti pois.

Toisessa paikassa alku näytti hyvältä. Rouva oli kohtelias ja hyvän näköinen. Hyvin vähän kävi keittiossa, kun sai työtön oppimaan talon tavoille.

Siinä paikassa Dagmar oli koko syksyn. Ennen joulua oli taas tapahtunut jotain.

Rouva lähti matkalle. Lupasi viipyä viikon, kaksi.

Dagmar oli hyvillään. Tiesi työn vähentyvän melkoilla, kun rouva lapsen kanssa lähti pois.

Pari päivää meni onnellisesti. Tyttö tunsu aivan kuin huojennusta saadessaan hetkenkin olla niinkuin tahdoti.

Kolmantena yönä puoliyön aikaan heräsi Dagmar hienoon koputukseen.

— Kuka siellä?

— Minä... minä... älä pelkää...

— aukase!

— Kuka minä?!

— Älä huuda... ole hiljaa...

— aukase!

— En aukase!

— Aukase...

— En!

Hieno koputus kuului yhä...

Dagmar vapisi pelosta.

— Herra, kanalja! Kuinka hänen ei tullut mieleenkään, että nyt tuo...

— Minä tahdon nukkua! sanoi hän vihaisesti.

Vihdoin herra meni pois.

Dagmar ei saanut unta silmiinsä.

— En voi olla tässä talossa kauempaa, hän ajatteli. — Kahdenkesken tuon hykiön kanssa...

Seuraavana päivänä hän kokosi tavaransa ja lähti.

Hän oli päivän, pari, jouten. Ei saanut työpaikkaa.

Eriä tuttava tyttö oli jouten myös.

— Muutetaan kaupunkia! päättivät tytöt.

Niin he tulivat keskivaltioihin, eräaseen sievään kaupunkiin.

Illoitsivat, kun heti onnistuivat saamaan työpaikat.

Kaupunki, jossa he nyt olivat, näytti miellyttävältä. Suuri se ei ollut, mutta hyvin puhtaan näköinen.

Edellisessä paikassa ihmetteli Dagmar sitä huonoa siivoa, joka oli valalla joka paikassa.

— Kämppekylä ne ovat nuoret amerikalaiset kaupungit, oli vastattu.

Toinen tyttö oli kokolailla tyytyväinen työpaikkaansa.

— Ei tietysti kaikinpuolin kunnollista saa ollenkaan, mutta taitaa olla mukiinmenevä sentään, hän päätteli.

Dagmar ei tiennyt vielä paljon mitään sanoa. Hän oli kahdessa edellisessä paikassa saanut mielestään niin katkerat kokemukset, että uskoi nytkin taas sattuvan jotain erinomaista.

— Täytyy koettaa olla niin kauan kuin voi, lohdutteli hän sitten.

— Niin... ja Amerika on avarat sanoi toveri.

— Olisi se muuten mukiinmenevää, ainakin alussa, mutta rouva on niin kitsas ruuanlaitossa... Kyllä sillä on rahaa hienouksiin panna...

Joka hengenvedossa hokee, että kaikki maksaa rahaa... Niinpä tietenkin!

Mutta minkä pika sille voi... Ruokaa tuodaan ja valmistetaan niin vähän, että hän tavallisesti saa nuoleksia loppuja ja ruuan puitteessa tyhjää lautasia... Ja mokomista annok-

sista joka kerta siunataan. Mitä ranskalaisia lienevät...

Ahneudessaan varmasti läksivät vierailulle, että ei tarvitse jouluruokia itse valmistaa.

Tyttö meni katselemaan ruokavaraa.

— Niin totisesti ei ole jouluksi yhtään mitään.

Ei niillä tietysti ollut aikomuskaan tulla kotiin. Pian on jo ilta. Mitä nyt enää ehti valmistaa.

Hän yksin suuressa huoneustossa saa viettää joulua puolinälkäisenä, hienouksien keskellä...

(Jatk.)

HOQUIAM, WASH.

No nyt on taaskin alettu uusi vuosi ja ne joulut on jo ohit; mainitsen kumminkin että ne ompeluseuran myyjäiset onnistuivat oikein hyvin. Yleinen tulos oli \$289.70. Myöskin lasten joulujuhlat onnistuivat hyvin, ohjelmakin oli kokolailla tyydyttävää, joten kaikille niille lapsille jotka suorittivat ohjelmaa aatto-iltana saan lausua kiitokset, sekä toivomuksen että tulevaisuudessaakin esiintyisivät. Olkoon se vain sanottu koska nämä asiat on jo viime vuosia. Käyn siis käsiksi uusiin ja tulevaisiin asioihin. Ompeluseuran kokouksessa t.k. 6 p. valittiin virkallijat tälle puolivuositaukelle, joiksi tuli seuraavat henkilöt: emännöitsijäksi Mrs. Koski, rahastonhoitajaksi Mrs. Helmi Laine ja kirjuriksi Mrs. Elma Poukkula. Ja kun nyt taas alkua uusi toimintakausi niin toivoin että kaikki Hoquiamin naiset rupeaisivat käymään työkokouksissa säännöllisemmin. Silloin vasta me teemme oikein täydellistä työtä meidän ompeluseuralle. Ei se oikein rittäisi mielestäni että me vain kotona teemme jonkun tuokin, j.n.e. ja emmekä tiedä mitään mitä siellä kokouksessa päätetään. Oisi oikein hauskaa että aina kaikki oltaisi koolla siellä meidän ravintolayököksissämme. Kokoukset ovat aina joka torstai kello 2 i.p. haalilla; olette kai sen kaikki tietäneet ja tiedätte. Taasen uutta ja ensi kerran tänä vuotena on ompeluseuran ohjelma-iltama t.k. 18 p. sunnuntai-iltana. Sinne kuuluvat naiset hommanneen yhtiä ja toista ohjelmaa, josta mainittakoon m. m. runoja, lauluja, näytökappale "Isätömän äiti". Kappale on kaksinäytöksinen murhenäytelmä. — Onhan sitä nyt viime vuoden lopplaisiksi nauraakin saatu humorikkappaleilla, että jos nyt taas oltaisi vähän jännityksessä kuinka käy sille isätömän äidille loppujen lopuksi. En halua pitää tästä pitkiä saarnoja enkä niin sanottua puhvia, sanon vaan että tulkaa katsomaan, ette sitä tule katumaan. Sisänpääsykin on vain halpa, näin vuoden alussa me emme halua ottaa kallista sisäänpääsyä, ainoastaan 35c.

S. S. Osaston hommita kai kirjoittele Toveriin kirjeenvaihtaja. Siivunnenen voim huomauttaa tälle Hoquiamin yleisö, että tulee pian taas kappale: "Kotia tulo" näyttämölle, jolloin taas saatte nauraa aivan vatsanne kipeäksi. Sitten seuraava kappale "Välkeat Orjat", uusimpia kappaleita. Sitten "Täällä tulee morsian", "Etu- ja takapihan kunia" ja "Punakaartilainen" y.m. y.m. Seuratkaa ilmoituksia ja uutisia että vaan ette tulisi jättämään pois näistä tilaisuuksista.

Lopuksi toivon onnellista ja tarmokasta taistelua-intoa vuodelle 1920 kaikille Toverittaren lukijoille. —

Elma.

OSUUSKOTI
JA PAIKANVÄLITYS-TOIMISTO
241 Lenox Ave. & 122 St.
Telephone: 813 Morning side

NEW YORKIN SUOM. NAISTEN